

РЕШЕНИЕ

№ 6303

гр. София, 02.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 05.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Житарска

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3211** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на М. М. М. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН [ЕГН] срещу Ревизионен акт № Р-22221919005798-091-001/27.11.2020г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., частично потвърден и изменен с Решение № 252/ 15.02.2021г., на директора на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП.

В жалбата и в депозираната по делото писмена защита се поддържа, че РА, потвърден в обжалваната част от директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] при ЦУ на НАП е незаконосъобразен, като издаден при съществено нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материалноправни разпоредби на ЗДФЛ и ДОПК. Твърди се, че както в ревизионния доклад, така и в ревизионния акт, органите по приходи неправилно са възприели, че е налице несъответствие между декларираните приходи и разходи по отношение на ревизираното лице, поради което незаконосъобразно ревизията е извършена по особения ред, предвиден в чл.122 от ДОПК. По отношение на констатираните несъответствия в периода счита, че при определяне на допълнителните данъчни задължения по чл.17 от ЗДФЛ не са взети в предвид представените от страна на жалбоподателя доказателства – два броя рамкови договори ведно с анексите към тях. Възразява се по отношение на констатациите в РА за ревизирания период от 01.01.2014г. до 31.12.2018г., жалбоподателката възразява срещу възприетото от приходния орган начално салдо, като твърди, че сумата от 30 000 щатски долара са

спестени парични средства от трудова и търговска дейност за период от над 30 години. Възражава се и по отношение на констатациите в РА за горепосочения период като се твърди, че изводите на ревизиращите са непоследователни и неиздържани. Отправеното до съда искане е за отмяна на Ревизионен акт № Р - 22221919005798-091-001/27.11.2020г., потвърден в оспорената част с Решение № 252/15.02.2021г. на Директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция по приходите /НАП/.

В хода на устните състезания по делото жалбоподателката, редовно призована, не се явява. В постъпила молба до съда, чрез адв. П. поддържа жалбата. Моли съда да отмени ревизионния акт в оспорената му част. Претендират се разноски.

Ответникът – директор на Дирекция „ОДОП“ – С., чрез юрк. Б. изразява становище за неоснователност на жалбата. Поддържа мотивите, изложени в оспореното решение и моли същото да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, III отделение, 75 – ти състав като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221919005798-020-001 от 03.09.2019 г., връчена лично на жалбоподателката на 30.10.2019г., е възложено извършването на ревизия на М. М. М. за установяване на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2018 г. Определен е 2-месечен срок за приключване на ревизията. По реда на чл. 34, ал. 1, т. 4 от ДОПК, във връзка с постъпила молба с вх. №59-00-1195/27.11.2019 г. от задълженото лице, ревизионното производство е спряно със Заповед №Р-22221919005798-023-001 от 05.12.2019 г., за срок до 05.03.2020 г. На основание чл. 35 от ДОПК, със Заповед №Р-22221919005798-143-002/15.05.2020г., производството е възобновено. Срокът за извършване на ревизията е продължен последователно до 09.07.2020 г. и до 08.09.2020 г. със Заповеди за изменение на ЗВР №Р-22221919005798-020-002/05.06.2020 г. и №Р-22221919005798-020-003/02.07.2020 г.

Всички цитирани заповеди са издадени от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен да изпълнява функциите на компетентен орган, по чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл. 119, ал. 2 от ДОПК със Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на и. д. директор на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221919005798-092-001/29.09.2020 г., връчен на същия ден по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК. От лицето е подадена молба с вх. №59-00-1195/12.10.2020 г. за продължаване на срока за подаване на възражение по чл. 117, ал. 5 от ДОПК. Срокът е продължен до 13.11.2020г., за което на жалбоподателя е изпратено Уведомление №Р-22221919005798-РУС-001/12.10.2020г. От М. М. е подадено възражение с вх. №59-00-1195/09.11.2020 г. срещу РД с приложени към него писмени доказателства. Изложените във възражението аргументи са обсъдени и

преценени като неоснователни.

Ревизията е приключила с РА №Р-22221919005798-091-001/27.11.2020 г., издаден от И. М. Р. - орган, възложил ревизията, и А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 27.11.2020 г.

Предмет на спор в настоящото производство са определените задължения за данък върху доходите на физическите лица (ДДФЛ) в общ размер на 7 030, 26 лв. за 2014, 2015, 2016г. , както и съответната лихва за забава в общ размер на 3 052, 69 лв.

С оспорвания РА са установени допълнително задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2014 г., 2015 г. и 2016 г. в общ размер на 7030,26 лв., ведно с лихви върху тях в размер на 3 052,69 лв., като е прието, че са налице обстоятелства.

От фактическа страна в хода на ревизията е установено, че съгласно действащото данъчно законодателство М. М. М. е местно физическо лице и на основание чл. 4, ал. 1 т.1, на основание чл. 8 ал.1, чл.12 от ЗДДФЛ е носител на задължение за данъци върху доходи, придобити от източници в Република България и в чужбина. Посочено е, че през ревизирания период семейният статус на субекта е „неомъжена“.

Настоящата ревизия е първа за процесния период.

В хода на ревизията са предприети редица процесуални действия, подробно описани в констативната част на РД, който по силата на чл. 120, ал.2 от ДОПК, е неразделна част от издадения РА. Изложени са предприетите от органа по приходите действия, както и установената фактическа обстановка и събраните доказателствени средства.

Съгласно констативната част на РД е прието, че са налице обстоятелства по реда на чл.122 ал.7 от ДОПК, поради което основата за облагане с данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ, за периода 01.01.2014г. – 31.12.2018г. ще бъде определена съгласно чл.122 от ДОПК.

С цел установяването на факти и обстоятелства от значение за определяне на данъчните задължения на лицето са връчени Уведомление по чл.17 ал.1 от ДОПК с изх.№ Р-22221919005798-113-001/27.08.2020г., Уведомление по чл.124 ал.1 от ДОПК с изх.№ Р-22221919005798-113-001/27.08.2020г. и Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ с изх. №Р-22221919005798-091-001/30.10.2020 г., в отговор на които задълженото лице е представило такива, ведно с приложения към тях.

Съгласно констативната част на РА, в хода на извършената проверка са предприети процесуални действия и направени изводи, както следва:

На основание чл.37, ал. 5 от ДОПК са изпратени искания за представяне на документи, данни, сведения, книжа и т.н. до лица, държавни и общински органи, в т.ч.: до всички търговски банки, осъществяващи дейност на територията на Република

България и др.

От получените отговори е установено, че през ревизирия период М. М. е /или е била/ титуляр на банкови сметки, открити в [фирма], [фирма] и [фирма]. Началните и крайните салда са включени в съпоставката между получените доходи и извършените разходи по години.

По реда на чл.45 от ДОПК в хода на ревизията е извършена насрещна проверка на [фирма], резултатът от която е обективизиран в Протокол за извършена насрещна проверка /ПИНП/ №П-22221119204134-141-001/24.09.2020 г.

Органите по приходите са изследвали получените от жалбоподателката доходи, имущественото ѝ състояние и направените от нея разходи. Относно придобити доходи от лицето за проверявания период е извършена проверка в информационната система на НАП, при която е констатирано, че за периода от м.10.2014г. до м.12.2018г. М. М. извършва дейност като Едноличен търговец. За същия период лицето е работило и по трудови правоотношения.

Въз основа на декларация по чл. 74, ал. 2, т. 1 от ДОПК, с която М. М. е дала съгласие за разкриване на информация, представляваща банкова тайна и по реда на чл. 62, ал. 5, т. 1 от Закона за кредитните институции /ЗКИ/, от страна на горечитираните търговски банки са предоставени справки, съдържащи информация за наличностите, движението и операциите по съответните сметки с титуляр ревизираното лице. Движенията по банковите сметки са намерили отражение при съпоставката между получените доходи и извършените разходи по години.

Чрез връчено искане до трето лице, от В. Т. В. са изискани доказателства свързани с предоставената на М. М. сума в размер на 46 хил. лв., в т. ч.: документи относно произхода на паричните средства, начина им на предаване, размера на върнатите суми при наличие на такива и др. В отговор от проверяваното лице са представени писмени обяснения, в които лицето най-общо е заявявило, че е предоставило на жалбоподателката суми /без да уточнява конкретния размер/ от личната си спестовна сметка, като при предаването им не са съставени документи.

На основание чл. 47 от ДОПК е изготвено Искане за извършване на действия от други контролни органи до СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което е изискана информация за регистрираните на името на жалбоподателката моторни превозни средства /МПС/ за ревизираните периоди.

Допълнително в хода на ревизията са извършени справки в електронните регистри на НАП и имотния регистър И..

Органите по приходите са посочили, че от М. М. М. не са представени данни за разполагаеми парични средства в брой в началото и в края на ревизирия период.

Ревизиращият екип е извършил проверка на доходите, чрез справка в ИС на НАП за годините от 1998г. до 2014г. от трудови правоотношения и декларирани доходи от дейност на ЕТ, облагаеми с патентен данък и изплатени доходи от рента. Така за

1998г. тя е получила брутен доход изплатен по трудово правоотношение от [фирма] с ЕИК[ЕИК] в общ размер на 211,44 лева. За 1999г. лицето е получило брутен доход изплатен по трудово правоотношение от [фирма] с ЕИК[ЕИК] в общ размер на 313,92 лева. През годините лицето е било осигурено с код 12 – самоосигуряващо се лице от [фирма]. Осигуряването ѝ и било на минимален осигурителен доход заложен в бюджета на ДОО за съответните години, като не е правила изравнителни вноски. За годините от 2008г. до 2010г. М. е декларирала патентен данък в подадени ГДД по чл.50. За 2008г. е декларирала приход 27 766,00 лева, разход 27 408,00 лева, облагаем доход 358,00 лева, а в таблица 1 за определяне на окончателния осигурителен доход е декларирала осигурителен доход в размер на 29,80 лева на месец. За 2009г. е декларирала приход 28 596,22 лева, разход 25 412,05 лева, облагаем доход 3 184,17 лева, а в таблица 1 за определяне на окончателния осигурителен доход е декларирала осигурителен доход в размер на 265,35 лева на месец. За 2010г. е декларирала приход 12 278,56 лева, разход 17 493,74 лева, облагаем доход 00,00 лева, а в таблица 1 за определяне на окончателния осигурителен доход е декларирала осигурителен доход в размер на 0,00 лева на месец. Предвид изложеното приходните органи са приели, че към началото на ревизирия период 01.01.2014г. М. М. М. е разполагала с парични средства в размер на 5000.00лева.

В хода на ревизията органите по приходите констатирани, че за периода от 01.2014г. – 31.12.2018г. в информационния масив на НАП се съдържат данни, че М. М. М. е получавала доходи от сключени трудови договори, както следва:

м.12.2014г. – м.07.2015г. са подавани уведомления по чл.62, ал.3 от КТ за сключен трудов договор от Детска градина № 151 Л. М. с ЕИК[ЕИК] и декларации обр. 1 за осигурителен стаж

м.11.2016г. – м.12.2018г. са подавани уведомления по чл.62, ал.3 от КТ за сключен трудов договор от А. – 74 Е. с ЕИК[ЕИК] и декларации обр. 1 за осигурителен стаж

м.10.2014г. – м.12.2018г. са подавани уведомления по чл.62, ал.3 от КТ за сомоосигуряващо се лице от Н. Спорт Е. с ЕИК[ЕИК] и декларации обр. 1 за осигурителен стаж.

Лицето не е подавало ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ през ревизирия период.

Установено е от ревизиращия екип, че М. М. М., като управител и едноличен собственик на капитала на [фирма] е извършила допълнителни парични вноски в дружеството в размер на : 36 100 през 2014г.; 15 659, 62 лв. през 2015г.; 44 000 лв. през 2016г.; 44 000 лв. през 2017; 36, 000 лв. през 2018г. под формата на дивидент, осчетоводени по Сметка 107 Собственик, като за периода по дебитната сметка са включени единствено сумите през 2017г. и 2018г. Последните са отразени като доход на лицето в съответните данъчни периоди.

От органите по приходите е извършена преценка и систематизиране на всички данни за придобити доходи и имущество и извършени разходи от ревизираното лице за периода 2014г. – 2018г. като за целта на ревизията са изготвени сравнителни таблици и е направена съпоставка за съответствие между стойността на имуществото на

ревизираното лице и направените разходи и декларираните и получените доходи. Съгласно извършената съпоставка е установено превишаване на разходите на физическото лице над доходите за ревизирия период. Въз основа на направения анализ на обстоятелствата по чл. 122, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 122 ал. 1, т. 7 от ДОПК, при настоящата ревизия допълнително са установени данъчни основи за облагане, както следва:

-за финансовата 2014 г. в размер на 22 144,59 лв.;

- за финансовата 2015 г. в размер на 4 934,95 лв.;

-за финансовата 2016 г. в размер на 43 223,23 лв.

В резултат на горното с РА са установени допълнителни задължения за данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в общ размер на 7 030,26 лв. и лихви за забава в размер на 3 052,69 лв., предмет на оспорване.

РА е обжалван пред директора на дирекция „ОДОП” – [населено място] в срока по чл. 152 ДОПК. С Решение № 252/15.02.2021г., издадено от директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С., обжалваният РА № Р-22221919005798-091-001/27.11.2020г., е изменен в оспорената част, като установения данък върху доходите на физическите лица за 2015г. в размер на 493,49 лв. е определен в размер на 368, 49 лв. ведно със съответните лихви. В останалата оспорена част на установени задължения за 2014г. и 2016г., РА е потвърден.

По делото е приета административната преписка и допълнително ангажираните доказателства.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в законоустановения срок от легитимиран субект и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата се преценява като неоснователна.

При извършване на служебната проверката по чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът констатира, че ревизията е възложена от компетентен орган и е приключила в определения от него срок. Ревизионният акт е издаден от органа по приходите, възложил ревизията и от ръководителя на ревизията, съобразно правилото на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, и определя задължения за периода, за който е възложена ревизията. Издаден е в изискуемата форма и в съдържанието му са изложени фактическите и правните основания за постановяването му, поради което обжалваният ревизионен акт не страда от пороци, влечащи неговата нищожност. Публичните вземания са конкретизирани по основание, по размер и по субект. В контекста на изложеното съдът приема атакувания по съдебен ред РА за съответстващ на законовите изисквания за форма и съдържание на административен акт.

ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са подписани от посочените като техни издатели органи по

приходите с квалифициран електронен подпис по чл. 13, ал. 3 от ЗЕДЕП, приравнен на саморъчен, съгласно изричното указание на чл. 13, ал. 4 от ЗЕДЕП, като документите са подписани в срока на действие на удостоверението по чл. 24 от ЗЕДЕП, т. е. и в това отношение ревизията е редовно възложена от компетентни органи, а РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК.

С оглед изложеното, Съдът намира, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентни органи с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма.

Направените с ревизионния акт установявания кореспондират изцяло с възложените предметни и времеви предели на ревизията. При извършената от съда служебна проверка не са установени допуснати от органите по приходите съществени нарушения на административно-производствените правила, които да обосноват отмяната на РА единствено на това основание.

При преценка относно съответствието на ревизионния акт с материалноправните разпоредби, съдът съобрази следното:

Безспорно, жалбоподателката е местно физическо лице на основание чл. 1 във връзка с чл. 8, ал. 1 от ЗДДФЛ е данъчно задължено лице за доходи, произтичащи от източници в България и чужбина. Няма спор относно семейното положение на М. М. М. през ревизирания период, има и сестра – Е. М. М.. През процесния период лицето декларира, че живее на адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес].

От доказателствата по делото се установява, че са били налице законовите предпоставки за провеждане на ревизията по реда на чл. 122 и сл. от ДОПК. Основанията за извършване на ревизия по особения ред са алтернативно посочени в чл. 122, ал. 1, т. 1- т. 7 от ДОПК. В конкретния случай, за да преминат към извършване на ревизия по особения ред, органите по приходите са приели, че са налице обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК- укрити доходи и превишение на разходите, спрямо получените доходи за периода от 01.01.2014г. до 31.12.2018г. Съгласно чл.122, ал.1 ДОПК органът по приходите може да приложи установения от съответния закон размер на данъка към определена от него по реда на ал. 2 основа, когато е налице едно от следните обстоятелства: 2. налице са данни за укрити приходи или доходи; 7. декларираните и/или получените приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирания период. С цел установяване на доходите, разходите и цялостното имуществено

състояние на ревизираното лице е извършена съпоставка на получените доходи и извършените разходи за процесните данъчни периоди, в резултат на което е установено, че направените разходи на ревизираното лице надхвърлят многократно неговите доходи. Укрити приходи /т.2, ал.1, чл.122 ДОПК/ в процесния казус се явяват тези, за които не е доказан произхода - в общ размер на 70 302, 77 лв. / за финансовите 2014г.; 2015г.; 2016г./, предоставени от жалбоподателя на [фирма] през ревизирания период 01.01.2014г. – 31.12.2018г., като по дебитата на сметката са включени единствено сумите през 2017г. и 2018г. на обща стойност 50 000 лв.

Констатирано е, че за периода от 01.01.2014г. – 31.12.2018г. в информационния масив на НАП няма данни М. М. М. да е получавала доходи от източници в страната /няма данни за изплатени суми от дружества по извънтрудови правоотношения; лицето не е подавало ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ/, освен получените през м.12.2014 – м.07.2015г.; м.11.2016г. – м.10.2019г. доходи от нетни възнаграждения по трудови правоотношения за горепосочените периоди. И тъй като конкретен източник на доход не е налице, въпросното превишаване на разходи над приходите на ревизираното лице е основание по чл. 122, ал. 1, т. 7 ДОПК за провеждане на ревизията по чл. 122 и сл. и определяне на данъчна основа по чл. 122, ал. 2 ДОПК. Предвид това настоящият съдебен състав приема, доводите на жалбоподателя в тази насока на неоснователни, а подходът на органите по приходите за законосъобразен, с оглед неизчерпателното изброяване на факторите, приложими за определяне на данъчната основа по чл. 122, ал. 2 ДОПК.

Съдът намира за нужно да отбележи, както бе посочено по-горе, че с нарочно Уведомление по чл. 124 от ДОПК, жалбоподателят е информиран, че основата за облагане с данък върху доходите за ревизирания период ще бъде определена по особения ред, поради което процедурата по чл. 122 от ДОПК формално е спазена.

Съгласно чл. 124, ал. 2 от ДОПК, в производството по обжалване на ревизионен акт при извършена ревизия по чл. 122 от ДОПК фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима и доказателствената тежест за това носи жалбоподателят. Следователно, в производството по съдебно обжалване на РА, издаден по реда на чл. 122 от ДОПК, в тежест на

органите по приходите е да установят основанията за извършване на ревизия при особени случаи, както и спазването на императивния процесуален ред за това, което в случая е сторено. С други думи, предпоставките по чл.122, ал.1 от кодекса са доказани и РА може да се ползва с презумпцията за вярност по чл.124, ал.2 ДОПК. При това положение в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и главно доказване твърдените от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта. Преценката за правилното приложение на материалния закон зависи от това доколко жалбоподателят успешно е провел доказване на възраженията си, с оглед законоустановената презумпция по чл. 124, ал. 2 от ДОПК.

Както бе посочено по-горе, процесната ревизия е възложена за установяване на данъчни задължения на лицето по чл. 17 от ЗДДФЛ за данъчните периоди 2014г. – 2018г. По силата на тази разпоредба данъчната основа се формира от облагаемите доходи, намалени с предвидените данъчни облекчения. Съгласно разпоредбите на ЗДДФЛ размерът на данъка върху общата годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ се определя като годишната данъчна основа, намалена с предвидените в закона облекчения, се умножи по данъчна ставка 10 на сто.

Съгласно чл. 123, ал. 1, т. 2 от ДОПК в случаите по чл. 122, ал. 1 при определяне на основата по реда на чл. 122, ал. 2 се смята до доказване на противното, че е налице подлежаща на облагане с данъци печалба или доход, когато направените разходи от лицето или от свързаните с него лица по §. 1, т. 3, буква "а" от допълните разпоредби явно и съществено превишават размера на декларираните получени средства. Тази разпоредба е приложима за процесната ревизия предвид установените разходи на ревизираното лице, които не съответстват на неговите доходи.

По отношение на декларирани лични спестявания в размер на 30 000 щатски долара ревизиращият екип не е приел същите за доказани и е счел, че не следва да бъдат кредитирани, тъй като жалбоподателката не е декларирала въпросната сума като начално салдо, включително и крайни салда, липсват и доказателства от които да се направи извод за спестени налични средства. До този извод ревизиращият екип е достигнал като е извършил проверка на доходите, чрез справка в ИС на НАП за годините от 1998г. до 2014г. от трудови правоотношения и декларирани доходи от дейност на ЕТ, облагаеми с патентен данък и изплатени доходи от рента, от където е извел неоснователността на твърденията на жалбоподателката

в горния смисъл. Този извод се споделя напълно от съда. От жалбоподателя не са ангажирани доказателства за получени и налични суми от други източници – заеми, наследство, дарение, доходи от наем и т.н., освен доходите от трудови правоотношения във връзка със спестените парични средства, доказващи да е притежавала декларираните средства в брой, поради което органите по приходите правилно са приели, че наличните парични средства в брой към 01.01.2014г., посочени в съпоставката, следва да са в размер на 5 000,00 лв.

Извършеното представлява нарушение на финансовата дисциплина и стабилитета на установения ред.

В тази връзка следва да бъде отбелязано, че от събраните доказателства и изготвените таблици за съпоставка на разходите и доходите на ревизираното лице за всички процесни данъчни периоди приходните органи установили значително превишение на извършените разходи в сравнение с получените доходи. Установено е изключително голямо несъответствие за всичките данъчни периоди / 2014- 2016г. / а именно разходи общо в размер на 105 522, 28 лева, при установени доходи и налични парични средства общо в размер на 23 051, 77 лева. Жалбоподателката не е подавала за процесните периоди годишни данъчни декларации по ЗДДФЛ, предвид извършените разходи. Това несъмнено означава, че в случая са налице доходи, които не са декларирани.

Установените задължения на ревизираното лице са следствие основно на направените допълнителни парични вноски в [фирма] общо в размер на 101 803, 62 лв. Тези плащания са безспорно доказани, тъй като са налице счетоводни регистри на сметка 107 „Собственик“ . Извършените допълнителни парични вноски са намерили отражение в счетоводството на дружеството.

Съгласно разпоредбата на чл. 122, ал. 2 от ДОПК данъчната основа, се определя след анализ на обстоятелствата, регламентирани изчерпателно в т. 1-16 от ал. 1 на чл. 122 от ДОПК, като органът по приходите следва да анализира и разгледа всички критерии, визирани в нормата на ал. 2 и съответно да приложи онези от тях, които биха му позволили да определи основата за облагане по възможно най- достоверния и обективен начин по отношение на конкретния ревизиран субект. Механизмът за определяне на облагаемата основа, от страна на ревизиращите органи, е съобразен с

действителното фактическо и правно положение, като са взети предвид в необходимата пълнота релевантните обстоятелства по ал. 2, които са способствали за определяне на облагаемата основа по начин, доближаващ се в максимална степен до обективно осъществения фактически състав. Неминуемо така определената облагаема основа по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК ще се различава в една или друга степен от обективно осъществения данъчен фактически състав, но това е резултат на неправомерното поведение на задълженото лице, независимо, че в разпоредбата на чл. 122, ал. 2 от ДОПК са регламентирани критериите за определяне на облагаемата основа, като по този начин, различието се свежда до минимум. Разпоредбата на чл. 122 от ДОПК създава условия за попълване или направо заместване на липсващите доказателства с други данни, които да позволяват установяването на задълженията. Задълженото лице, обаче разполага с процесуална възможност, в хода на производството по обжалване на ревизионния акт да опровергае истинността на установените фактически констатации.

В случая ревизираното лице нито в хода на ревизията, нито в хода на административното и съдебното обжалване ангажира неопровержими доказателства, в подкрепа на твърденията си.

Предвид изложеното данъчната основа за облагане с данък по чл. 48 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2014г. до 31.12.2018г. е определена по реда на чл. 122 от ДОПК. Взети са предвид относимите към ревизираното лице обстоятелства както следва: видът и характерът на фактически осъществяваната дейност; платените данъци, мита, такси, вноски и други публични вземания; движението и остатъците по банкови сметки; официалните документи и документите с достоверни данни; брутните доходи; обичайният размер на разходите за живот, издръжка, други доказателства, които могат да послужат за определяне на основата /чл. 122, ал. 2, т. 1, т. 2, т. 3, т. 4, т. 7, т. 8, т. 10, т. 14 и т. 16 от ДОПК/. Годишното превишение на направените разходи над получените доходи, е прието за укрити приходи.

Съдът намира, че жалбоподателят не обори установеното със справката съответствие между стойността на имуществото на ревизираното лице и направените разходи и декларираните и получените доходи за периода 2014г. – 2018г. Съгласно извършената съпоставка е установено превишаване на разходите на физическото лице над доходите за ревизирания период както следва: за 2014г. е установена допълнителна данъчна основа за облагане на 22 144, 59 лв.; за 2015г. – 4 934, 95 лв. /

изменен в тази част/; за 2016г. – 43 223, 23 лв.

М. М. М. не е подала Годишна данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ. След извършена съпоставка на наличното имущество /парични средства/ в началото на ревизирия период и получените през годината доходи /постъпления/ с направените разходи и наличното имущество /парични средства/ в края на ревизирия период е установено несъответствие в размер на 82 470, 51 лв., което представлява недекларирани доходи по смисъла на чл.123, ал.1 от ДОПК.

Предвид това, на основание чл.122, ал.2, т.1, 2, 3, 4, 7, 8, 10, 14 и 16 от ДОПК, във връзка с чл. 122, ал.1, т. 2 и т.7 от ДОПК, при спазване изискванията на чл.122, ал.3 от ДОПК, върху определената данъчна основа за ревизирия периоди е приложен установеният размер на данъка- 10%, като се определя дължим данък за довносяне в общ размер 7 030, 26 лв.

На основание чл.175 ДОПК, чл.53, ал.1, чл.67, ал.4 ЗДДФЛ, във вр. с чл.1 от ЗЛДТДПДВ се дължи лихва в размер на 3 052, 69 лв.

В заключение, жалбоподателят не опроверга, посредством проведено пълно насрещно доказване нормативно установената материална доказателствена сила на ревизионния акт, придадена му от разпоредбата на чл. 124, ал. 2 от ДОПК. Обратно, в случая органите на приходната администрация, установиха по безсъмнен начин проявлението на фактите и обстоятелствата, от които черпят правомощието си да определят данъчната основа за облагане на жалбоподателят по реда на чл. 122 от ДОПК, като констатациите им са обосновани със събраните в хода на ревизионното производство доказателства, а направените въз основа на тях правни изводи са съответни на материалния закон.

Предвид това жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски се явява неоснователна. Ответникът е претендирал присъждане на юрисконсултско възнаграждение и по делото е извършено процесуално представителство от юрисконсулт, поради което, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, на ответника следва да се присъди такова, съобразно размера на материалния интерес по делото, определено на основание чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно в

размер на 832, 48 лв.

Предвид горното, и на основание чл. 160, ал. 1 и чл.161 от ДОПК, АССГ, Трето отделение, 75 – ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. М. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН [ЕГН], срещу Ревизионен акт № Р-22221919005798-091-001/27.11.2020г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., частично потвърден и изменен с Решение № 252/15.02.2021г., на директора на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА М. М. М. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН [ЕГН] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при НАП, сумата от 832,48 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: